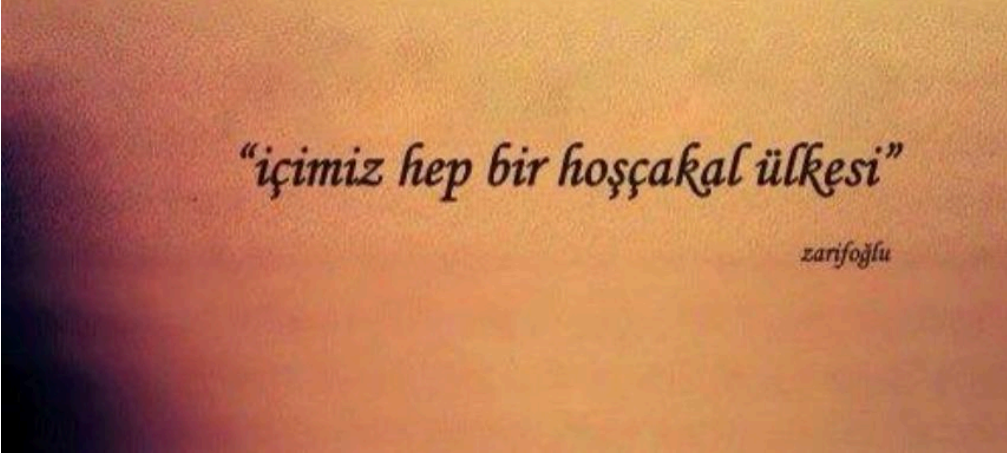

İçimiz Hep Bir Hoşça Kal Ülkesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Ekim 2024

“Önlenemez bir çaresizlikle büyüyordu ve sözcükler... Asimetrik bir kargaşayla çoğaldılar. Anlatılmayanların karanlık sokağına sığındılar. Ürkek adımlarla yaklaştım. Her birine dokundukça, sayfama döküldüler. Kalbimden çekilip birer birer düştüler. Gökyüzünde uçan bir balonun saflıkla yüzüme göz kırpmasıyla başladı o ilk cümle. Pamuk şekerinin tatlılığıyla harmanlanmış, umarsızca sokaklarda koşup oynadığım yılların kahramanıydı: çocukluğum... Sokağım, mahallem, balkonum...” (Alıntı)

Ön sözü ve bir giriş kabini olmayan bir yolculuktan nabzını alamadığım serkeş duygulardan doğmasını beklerken şiirin.

Tüketilmiş hicivlerde öksüzlüğün hicretinde büyüyen bir yangın gibi mezar sessizliğine de tünemiş iken alıcı kuşlar oysaki ben de şiir de kuşlar da vericisi idi hayatın verip verdiğim değil varamadığım ufuk ve o seyyah gölgelerin kalabalığında bir köşeye sıkışan ruhum gibi çelimsiz ve neşesiz.

Adaklar adamıştım ne çok hem de:

Ant içmiştim kutsal kitabın üstüne.

Ar bilmıştim ben yası ve sevgiyi ve doğru olmayı teğet geçenlerden değil tahayyül edebildiğimden de öte öğretilerin can damarı iken çocuk kalbimde saklı o iklim ve esen rüzgâr.

Teni mademki maviydi göğün nemli bir yerküreye ne hacet?

Hasret duyduğum çocukluğumdu madem haset olanlara ne gerek?

Haşmetli bir oluşum göğün tepelediği...

Hazan ertesi yola düşen kara kışın habercisi.

Hüzün öncesi burkulan içim; ölüm sonrası nereye göç edecekse artık kalbim...

Ve de öğretilerin canı cehenneme, öğün atlayan bir masal üstelediğim kadar da kahramanı olmadığım ve anlattığım kadar dibe vuran ruhum ve anlatıcısı olduğum kelamın attığı o zar: önce düşüş sonra yek ve hepten kaybolan ruhum ve umudum ve karanlığa meyilli gecenin efkârında yitip giden bir hümayun.

Durdum. Bir mısra yankılandı, Cahit Zarifođlu'ndan zihnimde: "İçimiz hep bir hoşça kal ülkesi."
Üstü örtülü olsa ne ki zebanilerin?

Uyduruk düşler ülkesinde saklı iken ayağımın altında kayan zemin ve de kendimden emin olduğum kadar muhafaza ettiğim özüm ve ahretliğim ve hasretim ve izdivacına talip olduğum ölü masallar ülkesi. Tekbir getiren öncesinde derken sarmalında sonranın, anda kasıtlı bir mazi gibi eşelediğim kadar toprağı ve işte zinhar yalan dediğim mevsimin hutbesinde saklı güneş ukdesinde saklı bir düş ve leş yiyen kargalardan kaçtığım kadar teslim olduğum bir resim alabildiğine engin uzanabildiğim kadar en tepeye ve revnak esintisinde mevsimin derken göğün delindiği ve teslim olduğum ulu Rabbime...

Hayatın bilançosu nasıl ki zimmetliydim kadere...

Renklerin alacası ne de olsa kul idim yüce Rabbime.

Külümdeki isyan ve açan güller aslında gerçek olmayan bir masal ve hayaller ülkesindeki yolculuđumdan arda kalan isyan ve yasaklar.

Zanlara ve zulme yok iken tahammülüm.

Yarınlara meyledip kıvamını tutturamadığım hasretim ve özlemim bir önceki kendime: hani ihya edilesi yüreğim hani soluduğum hani solduğum hani derdest edilmiş sözcüklerden ve umuttan kendime bir dünya kurduğum ne de olsa kurmaca şiirlerden ayrı düştüğüm kadar da kuruntuların esiri bir mahkûmdum elbet kalemin efendisi ilhamın durağında aralıksız beklediğim bekletildiğim...

Şimdiden irak dünüm nasıl ki bir tuzak acının lehçesinde de teklerken kalbim ve ruhumu teslim ettiğim hayali şiirler ülkesi ne Nemrut idim ne de Kaf: ne soyut idim ne de somut; ne şiirdim hem öncemde ne de bir nesir taşıyabildiğim kadar yükü omzumda ve sinen yüreğim ve susan dilim ve teselli babında bir ters bir yüz ördüğüm şiirlerim artık neye namzet ise ve işte kederimle pekişen kaderim nasıl ki başım gözüm üstüne...